

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Aleny Jedličkové ve věci

žalobce: **L. N.**, narozený xxx,
bytem Xxx, Xxx,
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou,
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00, Praha 1,

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO: 00025429,
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10, Praha 2,

o 500 000 Kč s příslušenstvím a 28 314 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. května 2021, č. j. 22 C
6/2021-147,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se** v napadeném výroku o věci samé IV. a v napadeném výroku o nákladech řízení VI. **potvrzuje.**
- II.** Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zastavil řízení co do požadavku na zaplacení zadostiučinění ve výši 30 000 Kč a náhradu škody ve výši 27 406,50 Kč (výrok I.), uložil žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladimíra Kantorová.

povinnost zaplatit žalobci částku 20 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 8. 1. 2021 do zaplacení a dále zákonný úrok z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 30 000 Kč od 8. 1. 2021 do 15. 2. 2021 do 15 dnů od právní moci rozsudku (II. výrok) a dále povinnost zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 27 406,50 Kč od 8. 1. 2021 do 15. 2. 2021 do 15 dnů od právní moci rozsudku (III. výrok). Ve IV. výroku soud prvního stupně zamítl žalobu co do požadavku žalobce na zaplacení zadostiučinění ve výši 450 000 Kč s příslušenstvím a v V. výroku i co do požadavku žalobce na náhradu škody ve výši 907,50 Kč s příslušenstvím. Dále soud prvního stupně uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 28 878 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok VI.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 28 314 Kč s příslušenstvím jako náhrady škody představující náklady na obhajobu a částky 500 000 Kč jako nemajetkové újmy, které mu dle jeho tvrzení měly vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí PČR o zahájení trestního stíhání ze 21. 12. 2018 pro přečin podvodu spáchaného ve spolupachatelství, které bylo následně vedené před Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 52 T 76/2019, v němž byl žalobce dne 5. 2. 2020 pravomocně zproštěn obžaloby. Nemajetkovou újmu odůvodnil tím, že je v dlouhodobém služebním poměru u policie, kde působí již xxx xxx, pracuje ve funkci xxx odboru xxx xxx a samotné vedení trestní řízení proti jeho osobě zasáhlo a nadále zasahuje do jeho služební i osobní pověsti, vyvolalo nedůvěru vůči jeho osobě, přičemž jeho kolegové se i nadále ptají, jak vše dopadlo. Věc byla navíc medializována na internetu. Žalobci hrozilo zproštění jeho funkce i ukončení služebního poměru, čímž by ztratil možnost výsluhy, byl ohrožen trestem odnětí svobody s horní hranicí 2 let, špatně nesl účast své xxx jako svědkyně v trestním řízení a toto vše zvýšilo újmu způsobenou uvedeným trestním stíháním. Stres z trestního stíhání pak prodloužil i dobu hojení jeho xxx xxx. Dne 7. 7. 2020 uplatnil žalobce svůj nárok u žalované, která žalobci dobrovolně poskytla dne 15. 2. 2021 částku 57 406,50 Kč, ohledně které byla následně žaloba vzata zpět, a řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno.
3. Žalovaná částečně nárok žalobce uznala, poskytla žalobci částku 30 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy a 27 406,50 Kč jako náhradu nákladů obhajoby a tyto spolu s omluvou považovala za dostatečné zadostiučinění. Poukázala na to, že žalobci reálně nehrozil trest odnětí svobody a že s trestným činem, který mu byl kladen za vinu, se nepojí zásadní společenské odsouzení. Žalobce nebyl ani postaven mimo službu, byť bylo proti němu vedeno řízení ve věcech služebního poměru, zastává stále stejnou pozici a fakticky tak nebylo výrazněji negativně zasaženo do jeho profesního života. Zásahy do rodinného či společenského života žalobce neuváděl a ani medializace nepředstavovala excesy ze strany orgánů činných v trestním řízení.
4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 21. 12. 2018, č. j. GI-5111-163/TC-2017-843020, a to pro podezření ze spáchání skutku právně kvalifikovaného jako pokračující přečin podvodu dle § 209 odst. 1 tr. zák. spáchaný účastenstvím ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zák. tak, že měl neoprávněně proplácet cestovní náhrady xxx xxx xxx Bc. M. B., který rovněž sloužil u policie. V té době sloužil žalobce u policie xxx xxx. Stížnost žalobce proti usnesení byla zamítnuta usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 2KZV 26/2018-52. V rámci přípravného řízení proběhly výslechy a podání vysvětlení, byly shromážděny listinné důkazy a dne 17. 4. 2019 byl podán návrh na podání obžaloby. Obžalobu ze dne 17. 5. 2019, č. j. 2KZV 26/2018-112 podalo MSZ v Praze Obvodnímu soudu pro Prahu 4 dne 24. 5. 2019 a ve dnech 10. 7. 2019, 30. 8. 2019 a 4. 10. 2019 proběhla hlavní líčení. V rámci trestního řízení mj. vypovídala xxx žalobce ohledně svého xxx xxx k spoluobžalovanému Bc. M. B., xxx xxx xxx, tj. kde xxx xxx žalobce bydlel a kam dojížděl. Rozsudkem ze dne 4. 10. 2019, č. j. 52T 76/2019-997, byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu, když v řízení bylo zjištěno, že žalobce fungoval pouze jako příkazník náhrad a dával pouze pokyn k proplacení náhrad, při kterých měl kontrolovat pouze formální správnosti cestovních náhrad, přičemž žalobce nerozhodoval o

podmínkách přiznání náhrad ani neměl reálnou možnost kontrolovat provedení jízd v povolených či jiných termínech. Ohledně Bc. M. B. bylo trestní řízení zastaveno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 4. 10. 2019, č. j. 52T 76/2019-1006, se závěrem o jeho odpovědnosti pouze za přestupek se škodou 2 328 Kč a věc byla postoupena do kárného řízení. Odvolání MSZ v Praze ze dne 18. 10. 2019 doplněné dne 25. 10. 2019 bylo postoupeno Městskému soudu v Praze, který nařídil odvolací veřejné zasedání na den 5. 2. 2020, při němž toto odvolání usnesením zamítl. Soud prvního stupně dále vzal za prokázané, že trestní stíhání zasáhlo do osobního, rodinného a pracovního života žalobce, kdy tento byl vystaven psychickému tlaku lichého obvinění spojeného s nejistotou, jak trestní stíhání dopadne, zda bude, či nebude postaven mimo službu, i obavou, že v případě odsuzujícího rozsudku přijde o výsluhy za dlouhodobou službu u policie. Situace se projevila napětím v rodině, on sám vnímal jako nepříjemný výslech xxx xxx u hlavního líčení. Byla narušena jeho pověst v zaměstnání, kde žalobce působil jako xxx odboru xxx xxx SKPV, tedy jako vysoký policejní funkcionář, bylo proti němu zahájeno řízení ve věcech služebního poměru a setkával se s nedůvěrou ostatních služebních funkcionářů. Reálné uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobci nehrozilo a soud nedal do příčinné souvislosti tvrzené prodloužení rekonvalescence po xxx xxx v důsledku stresu, když toto vyloučily lékařské zprávy a spojily je s přecvičením. Zveřejněné údaje v rámci medializace byly neutrální povahy, objektivní a nijak excesivní, korektně referovali o podstatě skutku, průběhu i výsledku hlavního líčení, dodržovaly presumpci nevinu, zdůrazňovali ohrožení kariéry žalobce a jeho význačné postavení, žalovaná se na medializaci negativně nepodílela, přičemž bylo referováno i o výsledku trestního řízení, nicméně prohloubily újmu žalobce. Částka 907,50 Kč za stížnost proti zahájení trestního stíhání posoudil jako neúčelný nálad žalobce. Žalobce uplatnil své nároky u žalované dne 7. 7. 2020, žalovaná poskytla žalobci dne 15. 2. 2021 na náhradě nemajetkové újmy částku 30 000 Kč a náhradu nákladů obhajoby ve výši 27 406,50 Kč.

5. Po právním posouzení podle § 8, § 31 odst. 1 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. i platné judikatury (odkaz na rozsudky NS ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2865/2015, nález ÚS ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 2175/16), dospěl soud prvního stupně k závěru, že dosud poskytnuté odškodnění s omluvou za nemajetkovou újmu není adekvátní újmě, která žalobci v důsledku nezákonného rozhodnutí vznikla. Žalobce byl do té doby bezúhonný, ohrožen byl nízkou trestní sazbou, trestní stíhání trvalo krátce po dobu jednoho roku a jednoho měsíce, zásah do rodinného života byl obvyklý a charakter obvinění sám o sobě nepůsobil společenské odsouzení, nicméně ve spojení s postavením žalobce jako vysokého policejního funkcionáře je pak vnímán negativně, tedy soud prvního stupně dovedl významný zásah do osobního života, dobrého jména, cti, důstojnosti a profesní pověsti žalobce. Nemajetkovou újmu žalobce prohloubila obava ze ztráty funkce a výhod plynoucích ze služby u policie. Po provedení srovnání s věcmi projednávanými Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 17 Co 164/2016 (odst. 55. rozsudku), Městského soudu v Praze pod sp.zn. 53 Co 33/2019 (odst. 56. rozsudku), Městského soudu v Praze pod sp. zn. 13 Co 127/2019 (odst. 57. rozsudku), Městského soudu v Praze pod sp. zn. 302/2016 (odst. 59. rozsudku), Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 (odst. 60. rozsudku), Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 716/2010 (odst. 61. rozsudku), Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 30 Cdo 2773/2011 (odst. 62. rozsudku) i s případy citovanými v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 13 Co 127/2019-144 (odst. 63. rozsudku) dovedl jako adekvátní zadostiučinění nemajetkové újmy částku 50 000 Kč, když žalobce srovnával svou věc s případy závažnějšími. Uvedenou částku označil soud prvního stupně jako slušnou i s ohledem na úctu státu k soukromému životu žalobce, kdy tato byla přidána k omluvě žalobce jako morální satisfakci, přičemž k přiznané částce 20 000 Kč přiznal i zákonný úrok z prodlení. Ohledně náhrady majetkové újmy dospěl k závěru, že nelze přiznat částku 907,50 Kč účtovanou advokátem za stížnost proti zahájení trestního stíhání, když tato nepředstavuje plný úkon právní služby, ale pouze poloviční ve smyslu § 11 odst. 2 písm.d) a. t. Náklady řízení přiznal žalobci v plné výši podle § 142 odst. 1, 3 o. s. ř.

6. Proti výroku IV. o zamítnutí nemajetkové újmy v částce 450 000 Kč s přísl. a tím i proti výroku o nákladech řízení (VI.) rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítl, že soud prvního stupně sice náležitě zjistil skutkový stav, správně konstatoval, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli osoby poškozené, i správně došel k závěru, že jsou dány objektivní důvody pro to, aby se žalobce mohla cítit poškozeným vedeným trestním stíháním, nicméně ani ze srovnávaných případů nedovodil adekvátní náhradu, která by plně vyvážila vytrpěná příkoří a duševní útrapy způsobené nezákonným trestním stíháním. Nesouhlasil s tím, že soud prvního stupně nijak nezohlednil, že v případě žalobce na rozdíl od ostatních poškozených uvedených ve srovnávaných rozsudcích byla do celé věci bezprostředně vtažena i žalobcova rodina, kdy žalobce musel, na rozdíl od ostatních poškozených, strpět takovou potupu, že u soudu byla vyslýchána i xxx xxx, která jej viděla v pozici obžalovaného podvodníka. Ve spojení s medializací si následky ponese celá rodina po zbytek života. Souhlasil se závěrem soudu prvního stupně o prohloubení újmy v důsledku medializace zejména v případě, že se skutek nestal nebo nebyl trestným činem tak, jak to dovozuje i judikatura Ústavního soudu (s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 2175/16). Dále vytkl soudu prvního stupně, že nedostatečně zohlednil hrozící následky ve služebním vztahu, kdy s ohledem na jeho postavení a hodnost xxx a jeho xxx xxx u policie mu hrozila daleko vyšší újma, kdy výsluhový příspěvek v dané době činil až 50 % měsíčního služebního příjmu a žalobce mohl přijít o veškeré dlouhá léta budované sociální zajištění. Medializace ohledně ukončení trestního stíhání byla podstatně užší, než v době jeho zahájení, a i v současné době někteří kolegové ani nevědí, jak dopadlo. Žalobce si navíc i nadále nese cejch trestně stíhaného, navíc jako kriminalista, který má zločinnost potírat. Toto vše by mělo být zohledněno jako specifikum v porovnání se zkoumanými případy a mělo by se promítnout k těmto případům v ekvivalentní náhradě (tj. částce 150 000 Kč/100 000 Kč), kdy přiznanou částku 50 000 Kč nelze považovat za adekvátní útrapám žalobce v kontextu obecně sdílené představy spravedlnosti tak, aby se žalobce přestal považovat za poškozeného. Nesouhlasil s tím, že soud prvního stupně nepřihlédl ke stanovisku žalované ve věci P. L., kterému žalovaná dobrovolně plnila částku 600 000 Kč, a který se dle jeho názoru v podstatných znacích shoduje s věcí žalobce, přičemž v souladu s principem právní jistoty by mělo být postupováno stejným způsobem, aby byla vyloučena svévole v hodnocení obdobných případů. Trestní stíhání u p. L. pro pomluvu a zneužití pravomoci úřední osoby trvalo také 14 měsíců, bylo medializované a stejně jako u žalobce se jednalo o vysoce postaveného příslušníka PČR, kdy obdobně probíhalo na dvou stupních soudní soustavy, nicméně p. L. obdržel od žalované dobrovolně dvacetinásobek toho, co dobrovolně dostal žalobce. Soud prvního stupně také dostatečně nepřihlédl ke skutečnosti, že s žalobcem bylo zahájeno řízení o zproštění výkonu služby, tedy že mezi ním a nadřízeným došlo ke zjevnému narušení důvěry. Nesouhlasil ani s tím, že nebyla shledána svévole ze strany vyšetřujících orgánů v tom, že obvinění bylo sděleno těsně před Vánoci, nicméně tato objektivní skutečnost měla ten důsledek, že místo domácí pohody prožil toto období žalobce a jeho rodina v obavách a stresu ze služební i ekonomické budoucnosti žalobce, tedy i k tomuto mělo být přihlédnuto při úvahách o výši satisfakce. Navrhl, aby odvolací soud napadený IV. výrok změnil tak, že uloží povinnost žalované předmětnou částku i s příslušenstvím žalobci zaplatit.
7. Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaná označila odvolání za nedůvodné s tím, že soud prvního stupně vyšel ze správných skutkových zjištění (vyjma nesprávného závěru o provedení výslechu xxx žalobce až po zastavení řízení proti spoluobviněnému Bc B., když tato byla vyslýchána pouze při hlavním líčení dne 10. 7. 2019 a usnesení o zastavení trestního stíhání bylo vydáno ve stejný den a při stejném hlavním líčení, jako zprošťující rozsudek ve vztahu k žalobci, tj. 4. 10. 2019, což však nemělo význam pro věc samu) a tyto správně právně posoudil. Dle jejího názoru ani neměl soud prvního stupně v souladu s platnou judikaturou přihlížet k medializaci případu (s odkazem na rozhodnutí NS sp. zn. 30 Cdo 4280/2011 či sp. zn. 30 Cdo 5490/2017), nicméně i toto bylo provedeno ve prospěch žalobce. Souhlasila i s hodnocením soudu prvního stupně ohledně stanoviska žalované k případu L., kdy k dobrovolným plněním ze strany žalované není soud vázán

(s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30Cdo 492/2016). Odkázala na svá předchozí vyjádření k věci a navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadených výrocích potvrdil.

8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu žalobcem podaného odvolání, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
9. Podle § 7 odst. 1 zák. č.82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
10. Podle § 8 odst. 1 cit. zák. nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.
11. Podle § 31a odst. 1, 2 cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. (2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
12. Úkolem odvolacího soudu bylo fakticky přezkoumat přiměřenost soudem prvního stupně poskytnutého zadostiučinění žalobci za nezákonné rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, když o správnosti skutkových zjištění, tak jak je dovodil soud prvního stupně, ani o naplnění všech předpokladů vzniku odpovědnosti žalované za újmu žalobce vzniklou v důsledku tohoto rozhodnutí, ani o nezbytnosti vzniklou újmu odškodnit formou reletární náhrady nebylo mezi účastníky pochyb, a spornou je v podstatě pouze výše přiměřeného zadostiučinění.
13. Soud prvního stupně správně dovodil, že při rozhodování o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním žalobce, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, je třeba vycházet z ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. (srov. rozsudek NS ČR ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011). Správně pak vyšel ze závěrů judikatury shrnující dosavadní judikaturní vývoj ohledně tohoto typu újmy, tak jak byly vyjádřeny v rozsudku NS ČR ze dne ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a na něj navazujícím rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014. V nich bylo dovozeno, jak správně uvedl soud prvního stupně, že § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a která tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Výše soudem přiznaného zadostiučinění musí odpovídat výši přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích s projednávanou věcí shodují. Tedy výše přiznaného zadostiučinění by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Pokud nelze nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Úkolem soudu je pak uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Pokud ani takovýmto způsobem nelze postupovat, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé.
14. Následně soud prvního stupně správně danou věc správně při určení výše přiměřeného zadostiučinění posuzoval optikou kritérií dovozených judikaturou, a to povahou trestní věci,

délkou trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce. Správně vycházel ze zjištění, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání pro pokračující přečin podvodu dle § 209 odst. 1 tr. zák. spáchaný účastenstvím ve formě pomoci dle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zák. spatřovaný v tom, že měl neoprávněně proplácet cestovní náhrady xxx xx xxx Bc. M. B. taktéž sloužícímu u policie, za který bylo možné uložit žalobci v případě jeho odsouzení trest odnětí svobody v trvání do dvou let, nicméně uložení tohoto trestu žalobci s ohledem na jeho dosavadní bezúhonnost nehrozilo. Soud prvního stupně pak správně posoudil povahu trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán, jako zpravidla nepůsobící společenské odsouzení stíhaného, nicméně za stavu, že žalobce byl policista, navíc ve vedoucí funkci a vysoké hodnosti, od kterého se očekává, že bude dbát na dodržování zákonnosti, dochází i zde k zesílení negativního společenského vnímání takovéto trestné činnosti. Trestní řízení trvalo krátkou dobu, 13 měsíců, tedy po dobu, kterou lze považovat za přiměřenou, a skončilo zproštěním žalobce obžaloby v plném rozsahu z důvodu § 226 písm. b) tr. řádu. Trestní stíhání pak dle správného zjištění soudu prvního stupně poškodilo žalobce zejména v profesní oblasti, a to významně mezi jeho spolupracovníky policisty či jeho nadřízenými, když v důsledku trestního stíhání bylo proti němu zahájeno řízení o zproštění výkonu služby, a to po xxx xxx služby, přičemž jeho újma byla umocněna obavou ze ztráty případných výsluh za celoživotní službu u policie. Odvolací soud souhlasí i s hodnocením soudu prvního stupně, který neoznačil významnější než obvyklý zásah do rodinného života. Pokud se žalobce dovolával skutečnosti, že v řízení byla nucena svědecky vystupovat xxx xxx, která jej tak viděla v pozici odsuzovaného podvodníka, pak je třeba souhlasit se žalovanou, že nezbytnost vypovídat souvisela spíše než se žalobcem s jeho spoluobžalovaným Bc. B., který byl xxx xxx a jemu měl žalobce proplácet neoprávněně cestovní náhrady, přičemž zde se skutečně soud prvního stupně, jak správně uvedla žalovaná ve svém vyjádření k odvolání, dopustil nesprávnosti skutkového zjištění, že k podání výpovědi mělo dojít po zastavení trestního stíhání vůči jmenovanému, když ze spisového materiálu vyplývá, že jedinou výpověď učinila při hlavním líčení dne 10. 7. 2019 a k zastavení trestního stíhání jmenovaného došlo při hlavním líčení dne 4. 10. 2019, stejně jako k vydání zprošťujícího rozsudku vůči žalobci. Odvolací soud pak shodně se soudem prvního stupně neshledal účast xxx žalobce v trestním řízení jako zintenzivňující jeho újmu a dopadající negativně do jeho rodinného života. Co se týká dopadů do zdraví, pak správně soud prvního stupně neposoudil problémy s rekonvalescencí po xxx xxx jako související se stresem z trestního řízení. Odvolací soud pak souhlasí se žalovanou, že platná judikatura, na kterou odkázala, dovodila, že při hodnocení újmy nelze přihlížet k medializaci případu, navíc když tato byla vedena objektivně, bez excesů a informovala i o výsledcích trestního stíhání ve prospěch žalobce.

15. Odvolací soud se pak zcela ztotožňuje s porovnáním zjištěných skutečností v dané věci s obdobnými případy s cílem zjistit adekvátní výši relutární náhrady tak, jak toto provedl v odstavcích 55 až 63 napadeného rozsudku, na které pro stručnost odůvodnění odkazuje, kdy hodnocení provedené soudem prvního stupně je velmi pečlivé, logické a odpovídající porovnávaným konkrétním okolnostem. Odvolací soud pak nemá důvod, proč tento náhled měnit, když přezkoumávaná věc nevykazuje taková specifika, která by vyžadovala, aby k nim bylo přihlédnuto, za které nelze považovat ani ty skutečnosti, kterých se dovolává žalobce. Pokud se dovolává hrozících následků ve služebním vztahu, nelze přehlédnout, že byt' bylo zahájeno řízení ve věci služebního vztahu, pak se jednalo jen o formální reakci na zahájení trestního stíhání žalobce, aniž by vůči němu bylo uplatněno jakékoliv byt' dočasné opatření, např. postavení mimo službu apod., kdy služební funkcionáři vyčkávali na výsledky trestního stíhání. K účasti xxx v trestním řízení i k medializaci, ke které navíc ve prospěch žalobce soud prvního stupně přihlédl, se odvolací soud již vyjádřil výše. Skutečnost, že žalobce neprožil Vánoce jako svátky klidu, když mu bylo nezákonné usnesení doručeno těsně před nimi, pak představuje opět obvyklý důsledek jakéhokoliv trestního řízení a v tomto doručení nelze spatřovat svévoli, jak správně vysvětlil i soud prvního stupně, a tedy ani specifikum, pro které by bylo třeba navýšit oproti ostatním porovnávaným případům výši satisfakce.

16. Na základě uvedeného tedy dospěl odvolací soud k závěru, že forma i výše zadostiučinění tak, jak ji určil soud prvního stupně, představující 50 000 Kč za rok a měsíc trvající trestní řízení zahájené nezákonným usnesením, není v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, odpovídá intenzitě zjištěné nemajetkové újmy, respektuje zásadu zachování vztahu přiměřenosti mezi utrpěnou újmou a za ni poskytovaným odškodněním, přičemž určená částka odpovídá konkrétním okolnostem tohoto případu a obстоjí i v porovnání s obdobnými případy. Proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku o věci samé (IV.) postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, a to včetně akcesorického výroku o nákladech řízení (VI.) potvrdil.
17. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud postupem podle § 224 odst. 1 o. s. ř. za použití § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy přiznal plně úspěšné žalované paušální náhradu nákladů podle vyhl. č. 254/2015 Sb. za podané vyjádření k odvolání ve výši 300 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím soudu prvního stupně.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 12. října 2021

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu